

Studenec pri Mariboru. Podpisani se zahvaljuje vsem skupaj, ker se ne more vsakemu posebej, za brezplačno pošiljatev že prebranih »Bogoljubov«, »Glasnikov najsv. Srca«, »Cvetja«, »Angelčka in »Katol. misijonov« — ki se jih tudi brezplačno razdeli med tukajšnje delavce. Bog plačaj! — P. Marko Fišer, kapucin.

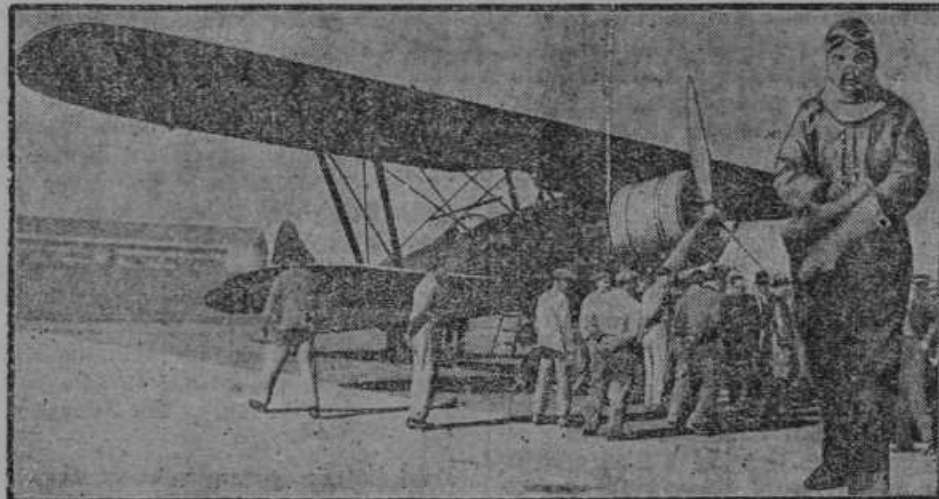
Vuzenica. Napad na romarje. Na praznik sv. Jožefa smo se tudi vuzeniški fantje udeležili božje poti k staroznani romarski cerkvi na gradu pri Slovenjgradu. Ker je bilo jako lepo vreme, se je zbralo prav mnogo ljudi. Posebno tistim, ki smo prvič obiskali ta prijazni kraj, so se jako dopadle kapelice križevga pota, tudi lepa cerkev, posebno pa veliki zvon, ki smo ga občudovali. Ko smo se vračali domov okrog 11. ure, smo tudi vstopili v neko gostilno v okolici mesta, da smo se malo okrepčali za daljno pot čez hribe. Ko smo ničesar slabega sluteč, stopili iz gostilne na cesto, nas je takoj obsula toča kamenja in drv, da sta bila naša dva fanta takoj oblitna s krvjo. Ko smo videli, v kako nevarnem položaju da smo, smo se tudi mi poslužili gradiva, katerega so naši napadalci pripravili za nas, da smo napad junaško odbili. Čim so napadalci videli, da ničesar ne opravijo, so se takoj poskrili v bližnje hiše in v šumo. Kaj so ti neznanji ljudje mislili napraviti s tem napadom, nam je uganka. Žalostno pa je, da se v našem kraju dogajajo takšne stvari!

Vuzenica. Dne 18. marca je po dolgotrajni mučni boleznini preminula gospa Julijana Ribičeva, rojena Jeznik, soproga dolgoletnega cerkvenega ključarja vuzeniške farne cerkve. Gospa je bila iz dobroznane Jeznikove rodovine, katero spoštuje vsak vuzeniški občan. Bila je dobra mati ter blaga žena. Naj ji bo lahka domača zemljica! Žalujočim naše iskreno sožalje!

Marenberg. V preteklem mesecu je zamahnila smrt pri nas z zelo ostro koso. Pobirala je skoraj samo po trgu, iz okolice, in sicer s pobočja Sv. Treh kraljev — so prinesli na tukajšnje pokopališče samo eno osebo: 34letno Vincencijo Messner, umrlo na pljučnici. Pljuč-

nica je pretrgala nit življenja tudi čevljarskemu mojstru in posestniku g. Antonu Hölblingu, ki ga je dolga leta mučila naduha. Manjkali so mu trije meseci do 80. leta. Najvišjo starost med v marcu umrlimi je dosegla vdova in prevžitkarica gospa Marija Wrentschur, babica edanjega vršilca trških županskih poslov. Umrila je vsled starostne osiabelosti v 87. letu svoje starosti. Srčna bolezen je odvedla v večnost 70letno vdovo delavko Antonijo Korat. Zadnja v marcu je umrla 60letna Marija Weiss na vnetju možganov. Vsi pokojni so bili katoličani. — Bolezen je popustila in stari in mladi se veselimo lepe pomladi ter obdelujemo polja v upu, da nam bodo obilo rodila ter poplačala naše trpljenje.

mlečne izdelke drugod, samo da bi oni veliko zaslužili, na domačega proizvajalca in kmeta, od katerega oni sami največ zaslužijo, se pa ne ozirajo. Znano je, da je neki tukajšnji trgovec naročil za pustni čas v Mariboru 20 kg masla, samo da je bilo cenejše, kvalitativno pa mnogo slabše in da je on več zaslužil. In ravno tako je naročil maslo tudi za velikonočne praznike iz Maribora. Vkljub temu, da ima naša zadruga zadosti svežega in prav dobrega blaga v zalogi. Ugotovilo se je tudi, da je zadruga lansko leto izdala nad 110.000 Din članom za mleko. Večina tega denarja pa so člani pustili pri trgovcih za drugo blago, kakor za obleko in življenjske potrebščine, gg. trgovci so pa od zadruge kupili za blizu 3000

Nov višinski rekord 12.800 m je dosegel francoski letalec Lemoine.

Slovenjgradec. Mlekarska zadruga je imela zadnje nedeljo dopoldne v Zadrurnem domu svoj drugi občni zbor. Iz posameznih poročil je razvidno, da je bila zadruga za tukajšnji okraj zelo potrebna. Denarnega prometa je imela v lanskem letu, čeravno je začela poslovati šele v začetku majnika, 342.929,20 Din. Med slučajnostmi so se obravnavale važne zadeve, o katerih so se napravili koristni zaključki. Kmetijski referent g. Wernig je priporočal čim večjo in živahnejšo reklamo. Načelnik g. Lobe omenja, da je zadruga poskusila z vsemi mogočimi reklamami, kar pa nič ne pomaga, dokler bodo trgovci naročevali

Din blaga. Vsled tega se je soglasno sklenilo, da bo najboljša reklama to, da se da trgovcem ultimatum: ali bodo oni vse mlečne izdelke kupili od zadruge, da s tem podpirajo domače kmete, od katerih največ zaslužijo, ali pa bodo kmetje v nasprotnem slučaju nastopili napram trgovcem s tem, da tudi kmetje ne bodo šli kupovat več k domačim trgovcem, ampak bodo rajši naročevali in kupovali blago in vse potrebščine v Mariboru, ali kje drugeje potom tukajšnje Nabavne in prodajne zadruge. Kmetje bodo tudi svoje pridelke, ki so jim odvišni, prodajali potom prodajne zadruge in ne več trgovcem kakor do-

narno kazeni; kajti večje vsote plačati bi ne zmogete.

Tako je bilo s kmetom. Veleposestnik je rajši hotel v zapor, kakor pa da bi plačal v denarju, ki ga ni imel in ki bi ga mu tudi nihče ne bil posodil.

Bridko besni so sedeli kmetje iz graščakovega okoliša in poslušali. Kakor tudi so si bili včasih večji, srednji in mali kmetje v laseh, sedaj so bili vsi eno, sedaj so bili vsi le kmetje, ki jim je trda predla vsem.

Gospod graščak je bil oproščen.

Vsi so se z lahkimi srci vrnili domov. In četudi so želeli vsi, da bi osovraženi predstojnik davkarije odšel iz tega kmetskega okraja, je vendar ostal.

— — —

17. septembra je do tal pogorel naflačeno polni Colnarjev skedenj. Videlo se je, da je podtaknila ogenj zlobna roka. Zavarovalnina, sklenjena že pred desetletji, je mogla kriti škodo le deloma.

»Sedaj pa bo morala prodati,« so govorili po vasi. Ana ni veliko prišla v stik z vaščani. Marsikom se je smilila osamela žena; večini pa se je nekako odtujila. Nobeden ni dvomil, da bi njen mož ne bil kriv. Ko so hodili v nedeljo mimo Katričinega groba v cerkev, so se plaho ozirali po spomeniku, ki ga je mati dala postaviti hčeri.

Sin ji je iznova poslal mnogo denarja, le naslova ni nikoli priložil, nikoli ni pisal, kako živi, kaj dela. V tem je bil podoben svojemu smrtnemu sovražniku, Colnarju, ki je bil umoril njegovo sestro in ki tudi nikoli ni pisal domov. Nesrečni ljudje, ki so morali iz domačega kraja, neradi pišejo pisma. Le ena edina želja se vedno in vedno oglašča v njih: »Dajte mi mir!« Sramota se rada skriva. Ta nesrečni mladi mož se je potikal po Južni Ameriki. Morebiti bi se vrnil, ko bi izvedel, da je sestra, ki mu je prizadejala toliko gorja, mrtva. Toda sporočiti mu to ni bilo mogoče.

Dalje sledi

dila od edninske tretje osebe k množinski tretji osebi »oni«, »njih«, »njim«, ki se je je polastila književnost tako odločno, da je ni bilo več mogoče iztrebiti. Ta oblika je prešla celo med nas Slovence in se še tuintam drži starih kmečkih ljudi.

— —

Bojni lasje.

»Strašno me danes lasje bolijo«, tožil je nekdo svojemu plešastemu prijatelju, »ker smo včeraj — preveč pili.«

»Prijatelj, ti si še le srečen«, odgovori plešasti, »ker tvoji lasje so bolni, moji so pa že davnaj pomrli.«

==